

En dan zitten we er ineens midden in.

Eens op een dag in De Wingerd,
waren er personen die positief hebben getest op corona.

Ik sloeg in een soort paniek en toch hield ik me kalm.
Ook al was het een soort van alarm.

Ik kreeg het warm en dacht meteen ik heb koorts,
terwijl de chauffage in de woning alleen maar veel te warm stond.

Ik voelde me plots heel alleen, geen contact met collega's
letterlijk 1 iemand voor 8 bewoners.

Het leek mijn eerste werkdag ooit, ik dacht dat lukt mij hier nooit.
Hoe begin ik hieraan ? Ik dacht ik vertrek nog liever naar de maan....

maar dan, uiteindelijk ontdek je dat de hulp van je collega's nu uit de telefoon komt.
En dat de radio met zijn liedjes ook nog steeds aanwezig is.

En dat de bewoners ook nog steeds dezelfde bewoners zijn.
langs de ene kant zijn ze zo mee in dit verhaal en snappen ze alle maatregelen.

en langs de andere kant vergeten ze de maatregelen waardoor ik ze soms ook even kan vergeten.
gewoon eventjes per dag aan geen maatregelen denken

behalve dat masker, onze handen wassen, ver genoeg uit elkaar gaan zitten en handschoenen
dragen, en elkaar zo weinig mogelijk aanraken. en dat zijn we ondertussen ook al weer gewoon.

in ieder geval zijn we nog niet aan het einde.
Maar toch ook niet meer aan het begin.

nog wat bloemetjes om het wat fleurig te maken en bedankt aan alle collega's

grtjs jolien